

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

LANGELANDS-REISEI SOMMEREN 1804

INDLEDNING.

Adam Oehlenschläger

Altsaa skal jeg da nu forlade mit Hiem, og en Reise Førstegang i mit Liv prøve;
besynderligt nok!

Fiireogtyvende Gang er jeg reist vel alt rundt omkring Solen! Dristig og lang var min
Vey, mangen Staldbroder er død. Ak! men hvad siger det alt? Mens paa Himlen
ustandsed jeg iled, Var jeg fra Axelstad høit tre Gange fem Miles Vey. Nu skal jeg rulle
mit Sielland igiennem, til Fyen, ja til Taasing, Over til Langelands Bye, muligt til Laaland
og Møen.

Sær Forventning fylder min Barm, som da først i min Barndom Færdig til Jægersborg
Skov pakket en Kildevogn stod. Lad dig da stemme, min Luth! at igiennem de lydende
Strænge Reent jeg tolke kan, alt hvad paa Veien er hændt.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Men hvad tænker du paa, barnagtige, daarlige Digter?

Slig en Reise du troer Publikum værd at betroe?

Om hvordan først du drog hen over Roeskildes langsomme Landvei, Ringsted og Slagels forbi, lige til selve Corsøer; Kom paa Smakken, fik ondt, rulled langsomt fra Porten i Nyborg, Otte Timer fem Miil, over den knudrede Vei, Kom saa til Svendborg, derfra over Sundet til Taasing, og derfra Atter, paa Bølgernes Ryg, uskadt til Langelands Bye.

Slige Sager da mener du værd at fortælle til Folk, som Reiser har læst, der er gjort hele Jordkloden om kring?

Viist er dit Varsel, min Ven! og jeg føler hvad dristig jeg vover; Til mit Forsvar kun maa tiene dig dette Par Ord:

Amagerfolk har man seet at dandse paa Bund af en Fierding, Hvortil vi Andre en Sal ønske, paa hundrede Fag. Hiernen er omringet rundt af hele den øvrige Verden, Men, hvad besynderligt er, Hiernen kan omringe den.

Kyndige Mænd har sagt: I et Æg ligger al Universum, Skiønhedens rundeste Form, Klodens eliptiske Gang, Organismens herlige Frøe, og det mystiske Livstof. Ligger det alt i et Æg, lidet af Omfang og Kraft,

Hvad maa der ligge da alt, mellem Axelstad, Ringsted og Nyborg, Og saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?

Dette Talent, at see, har de ældgamle Slægter bestandig Tillagt Digterens Blik; der stikker Kunsten kun i!

Og for at vise Synet ey blot gaaer udenfra ind ad, Men fornemmelig først indefra straalerigt ud, Siger det gamle Sagn, at Homer, Poeternes Fader, Var i sin Alderdoms Tid blind paa det udvortes Syn.

Hvad der nu angaaer mig, som ey løse tør Faderens Skoerem, Blind er jeg vel ey som han, bruger dog tit min Lorgnet.

Tag da nu her, uden Spøg, tiltakke med hvad jeg dig byder. Ingen redelig Mand giver dig Meer end han har.

TIL SAXO GRAMMATICUS.

Gamle Foliobog! nu lukker jeg dit Pergament-Bind; Reist har jeg langt nok med dig, siddende stil paa min Stol; Reise vil jeg uden dig nu, eller rettere med dig! Følger den

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Elskte ey med, selv naar Farvel der er sagt? Vær mig en Ledsager troe, hav dit Hiem i det hellige Minde. Følg mig og viis mig omkring, giennem mit Fædreneland! Trin, som en gammel huusvandt Ven, beskeden tilbage, Hvergang Besøg jeg faaer, huldt af den unge Natur; Men naar Farvel hun har sagt, naar sig nærmer de mosgroede Mure, Følg mig da trofast, min Ven! som i det taagede Veir. Ledet ved din Haand lad mig staae for den hellige Hvælving, Hvor dine Hertes Been lagdes og smuldne til Støv. Lær mig igiennem Bondens enfoldige Mund at opdage Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den hensvundne Tid! At sig Oldtid kan blande med Nutid og Nutid med Oldtid, Kierligt i blid Harmonie, giennem det reisende Digt.

Roeskilde Landevei.

"Langsomt, streng og lige den brede Kongevei fremgaar, Sparsom paa Skygger og Krat. Hvilken kiedsommelig Tid!" Stille, min kiælne Ben! En Kongevei streng er og lige, Helligt i Midnattens Stund først beskygger den lampede hvælving, Naar vi til Murene hist trille hans mødige Been.

Isefiorden.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
Isse-Fiord! som Nordens Helte
Søgte før, med Sværd ved Belte,
Altid flux til Kamp og Fare;
Du som stedse bar en Skare
Fordum, af de brune Snekker,
Intet nu din Flade dækker! -
Tidens Tand kan Alting fure,
Styrtet er de gamle Mure;
Alt den mægter at beseire,
Selv det seiervante Leire
Faldt, dets Glands som Heltens Øye
Sluktes, og de lave Vande,
Hvorhen Snekken før lod stande,
Kan nu ingen Kiøle pløye.
Selv den Bye, som Kongen bygged,
Hvor de dunkle Lunde skygged,
Roe, som roligt leve vilde
Ved den rolig, stille Kilde -
Roeskild selv er overvunden,
Al dens Glimmer er forsvunden,
Kun den gamle Hvælving stemmer
Endnu vældigt op sin Bue,
Ak! som taust og helligt giemmer
Asken af den slukte Lue.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

O hvidsler kun veemodigt, Vover!
Hvor de gamle Helte sover;
Hvidsler mod den mørke Hule!
Hiem, for Kongerne i Thule;
Hvidsler op med tunge Bølger!
Eder blidt min Taare følger.
Saa rul da, Vogn! fra disse Vande,
Ak! som sig med Taarer blande;
Og lad Strandens grønne Hække
Huldt den blanke Bugt bedække.
Skiult lad Vinden Bølgen fure,
Bring mig hen til hine Mure,
Kiæmpestærke, tykke, røde,
Værn omkring de elskte Døde.
Lad mig der med Andagt skielve,
Hvor sig Choret's Buer hvælv;
Hvor de tykke Piller favne
Støvet, af de store Navne,
Som ey dør, ey blier forgiettet,
Naar min Old er længst udslettet.

ROESKILDE DOMKIRKE.

Alt rasler Nøglen i de tunge Døre,
Med Larm den rustne Laas nu op sig lukker,
Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
Alt staaer jeg paa de brede Rødsteens-Fliser,
Mod hvilke Loftet bøyet, hvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser,
I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke! stolt og uden Pragt,
Taust vidne dine gothiskstærke Piller,
Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare! hvi du ned ad Kinden triller?
Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
Da stolte Minder for mit Syn sig stiller?

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Ak! ey af Sorg, af Ærefrygt jeg græder,
Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaer.
En barnlig Skiald, som Harpen kun kan røre,
De tunge Sværd jeg løfte knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Øre,
Skiønt selv ey Helt, jeg tolker hans Bedrifter,
Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
Den svæver her i disse dunkle Gange,
Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
At hvad du viser den henrykte Aand,
Den atter kan med Vellyst vise Mange.

Du leder mig saa kierligt ved din Haand,
Hen over disse halvudslukte Stene,
Som fængsler, ak! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene,
Enfoldigt staaer han, med sin stille Frue,
Udhuggen taus i Krogen, men ey ene;

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
Omfavnet af den høye Tempelbue.

Du! faldt paa det friebaarne danske Hav;
Du hisset! sank i Dannerkongens Hære;
Du! fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu sande Lære
Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte,
Du hviler roligt, til en evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan velte,
Den Ligsteen bort, hvor Kiæmpen nu ey meer.
Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Belte.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

En RustningsSkikkelse jeg hisset seer,
Med intet Legem i, dens Barm ey slaaer,
Men Morgensolen hen paa Hielmen leer;

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer!
Selv naar til Støv han Legem længst er blevet,
Ey Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn som Sagas Griffel dybt har skrevet,
Det sletter ingen Alders Taager ud,
Det lever herligt, som det før har levet.

Skiønt Fanen, hist, er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang
At Fienden blegnet faldt, paa Heltens Bud.

Hiin Glavind truer end med Undergang,
Skiønt sort og rusten den paa Kisten hviler,
Og Guldets bortslidt er af stærke Fang.

Hvor sælsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den nye Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

Ak see den blinde Snedkers fromme Flid!
Et Taarn af Bløde træ, til Herrens Ære,
Han trolig skar, og satte her det hid;
At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skiønt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siel,
Da famlende hans Hænder det mon skiere.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl,
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne,
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Fiel.

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kierne
Taust vidner dette rødblåa Stolestad,
Hvor Overfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Højaltret hist med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
Paa Altartavlen, som sig huldt oplader,
Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smil mig bader.
Hvo hviler her bag Altrets lune Lye?
Hvo giemmes bag de gitterslyngte Plader?

O Margaretha! du som Danmarks Skye,
Liig Maanen, huldt med Modersmil adskilled,
Her slumrer du, du Nordens stolte Rye!

Og blegt og langt dit moderlige Billed,
Med Kronen om de lange Hovedhaar,
Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staaer,
Og værner om det Sted hvor Oldtid boer,
Hvor ældste Levning endnu ey forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
Som ved en Magus Bud i Østerland,
Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Thi Phantasien Intet vise kan
Af Tiden uafhængigt meer og Ælde,
End disse Piller, smykt med Farvevand;
Som spotte Døden og dens stærke Vælde,
Som stande henved tusind lange Aar,
Mens Tiden ingen Steen har kunnet fælde.

Paa Støtten Harrald Blaataand malet staaer;
Den støbte Kiste Tveskiegs Fader glemmer,
Indmuret, som hans Navn, den ey forgaaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og, ret for dig, din Dronning, huld og skiøn,
Ved Harrald Blaataands Side venligt stander;
Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Den fromme Vilhelms Aske her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Guds frygt sander.

Men alle Fire ned fra Eders Grav
I skue paa det stolte Marmor rolig,
Som Efterslægten Eders Afkom gav.

O hvor sig Loftet hvælver her fortrolig,
Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
Det gamle Chor er Helligdommens Bolig!

Hist aabner sig en liden Bræde-Lem.
Uskyldighedens Engel huldt beskiermer
De danske Kongers Børn, i skyldfrie Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
Den knuste Brystet paa den tappre Juul.
Han hviler nu hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul!
En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
Beskeden ruger over Graven huul.

O Taare! du behøver ey at snige
Dig langsomt frem, hist siger Tavlen mig:
Her hviler Saxo i de Dødes Rige.
Din Indskrift selv, du Ædle! satte dig,
Dit Navn ey trænger til i Steen at hugges,
Lad Ridderen beholde Sligt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
At sødt mit Blik med Veemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustrue blidt i Fred
Den Fierde Christian, som skal elsket være
Af hver taknemlig Dansk, i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære,
Et herligt Hvilested af Steen er sat,
Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;
Thi I har seet hans Taare kierligt flyde.

OVERGANG.

Ret som den vældige Strøm, der slynger sin kraftige Vand-Arm
Stærkt giennem Dalene ned, tonende langsomt og dybt,
Naar den da naaer det speilklare Vand, det rolige Havblik,
Risler dens Vove kun brudt, mildt i det spillende Skier;
Saadan Digterens Røst, den toner i hellige Hvælving
Vældigt sin Sorg og sin Ild, malmfuldt med Orgelets Klang;

Men naar Kirkedøren er lukket, naar sædvanlige Verden
Atter omringer ham rundt, kjøles den brændende Glød;
Og den enkelte Blomst, som nu rulles forbi, kun han plukker
Under indvuggende Takt, med et betragende Blik.

DEGNEN I KROEN

Hurtig sin Hest og sin Ht og Alt slog Degnen af Tanker,
Da vi uventet paa Thee bød ham til Gielst og Tobak.
Selv Tobakken tilside blev sat, for ei at fordærve
Theens fortræfflige Smag; Manden blev myg og human.
Skielmsk min Staldbroer loe, mig Lysten kom paa til at græde;
Altfor tro et Symbol saae jeg paa Tidernes Gang:
Havde Chinesernes Thee ei fortrængt dig, vort straalende Miødhorn!
Drak nu, i Stedet for Miød, Dansken ei China til Straf.

RINGSTED

Sildig kom vi med Slud til Ringsted; i dæmrende Kammer
Skrev jeg, mens Hesten fik Hø, langsomt paa Ruden mit Navn.
Neppe stod det blandt andre der, før sig hurtig et Billed
Reiste med Smil for mit Blik, af! paa vor Litteratur.
Flintesteen skriver kludret paa Glas i Hestens Fristund,
For i den skumle Sal Tiden dog lidt at forstaae.
Knap er Trækket fuldbragt, før strax det hovmodige Hierte
Frisk om Udødelighed gjør sig et latterligt Haab.
Ak, men den grusomme Vert, naar af Kradsningen kied han er bleven,
Knækker han Ruden itu, indsætter blanke paa ny!

SIGERSTED

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Aafladelig føg for Vinden den taagede Støvregn,
Postkarlen atter med os hen giennem Støvregn føg.
Natten var nær, og begge vi stunded til fiernede Krebshuus;
Krebsgang tyktes os selv Hestenes hurtigste Trav.
Hiset mod Venstre, paa Veien, i Taager en Kirk sig hæved,
Sørgeligt skiult af det Graa, halv slettet ud for mit Blik.
Mangen Kirke forbi var jeg Kommen alt før, til at vide
Navnet leg pirredes ei; nu først kom Lysten miog paa.
Men til Vidne jeg kræver sig, Ven! om ei til Forundring
Aarsag jeg noksom fik, da mig blev Sigersted nævnt?
Thi af en Anelse sært blev min Læbe til Spørgsmaalet drevet,
Sikkert et kiærkomment Navn lytted jeg ventende paa;
Og hvad jeg haabede, blev, mildt qvægede Lyden mit Hierte,
Skiødesløst, gnavent udslængt af ligeguldige Mund.
Sigersted! altsaa dig? Og see, det glinsende Blik sig brød giennem Taarer en Vei hen ad den
taagede Mark.

At Kong Sigar mig randt, og Signe med Hagbarth,
Veed alt du, som har læst Oldtidens herlige Digt.
Hiset altsaa stod hans Gaard, og hiset paa Bakken
Træet, hvor Hagbarths Død vidner om Kiærligheds Magt;
Hiset dit Jomfrubuur, guldlukkede Lilievand, Signe!
Hvor sig med Morgenes Glød blandte dit flammende Baal?
Længst forsvunden Bedrift! den ringe, lavthvævede Kirke
Toner den sidste Lyd end af dit hellige Sagn.
Lidt under Læsningen foer jeg i Saxos ærværdige Krønik
Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet nu her,
Vilde saa gierne seet meer; men Taagen forhindred mit Øie
Rørt med tilbagevendt Blik foer jeg da videre frem.

KREBSHUSET.

Altsaa for første Gang til Natteherberg jeg ruller,
For med den vaagnede Dag længer at reise paa ny!
Smuk, saa siges, er Slagelsevei: de speilklare Vande
Mildt indkrandses af Skov, jævn er den venlige Bro.
Rolig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende Morgen;
Havd da mit Øie skal see, aner nu Siælen kun halvt.
Lær mig, med lignende Tillid, min Gud! at gange til Hvile,
Naar mig en dybere Søvn styrker til fiernere Vei.

MORGENSTUNDEN

Morgestund Guld har i Mund, saa siger et ældgammelt Ordsprog;
Oftest har Ordsprog Ret, o men det feiler dog her!
Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter din Ankomst, Aurora!

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Kommer med Piben i blodløse Læber, i graa Roquelaure,
Frosen og søvniq en Knark, smøger mig Taagerne frem.
Blomsterne hylle sig da, som Piger om Aftenen sildig.
Ind i det græsgrønne Shawl, blegner og ryster af Kuld;
Og en stakkels Poet, som tilfælles har meget med Piger,
Stirre veemodig mod Syd, ønsker med Længsel sig der,
Tænker; Ak, var du, som Skovenes vingede Sanger en Trækfugl,
At du, naar Sommeren svandt, bort kunde flygte med den!
Hvor oplivende derfor er Skiæret i tidlige Morgen.
Eos, du venlige Glut! af dit safrangule Haar.
Munter, Auroras Forbud! Da Lærken forlader sin Rede
eengang sa tidlig, som før, flæarer i Luften, og slaær:
Eos vor Dro nning har meldt! Vil I vaagne, Smaablomster og Fugle!
Siunger og dufter i Sky! Eos vor Dronning har meldt.

SORØ

Venligt, Sorø! dit Aasyn leer, blyfærdig du titter
Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag Buskene liig;
Speiler det røde Tag i det rislede Vand, som af Himlen
Laaner sit dunkle Blaa, blandet med sivgrønne Skiær.
Hiset staaer Anders- Skov , ærværdig med ældgamle Mure;
Nys indblandede Pragt her ei mit Øie kan see.
Ret som to Nabogubber o Qvæld efter fuldendte Dagværk,
Staar I hver udenfor Sit, nikke hinanden God Nat!
Altsaa denne Natur det var, som emd Kiærlighed rørte
Holbergs Hierte, som først fyldte med Attraa hans Berm?
Barmen, so hidtil aaben kund stod for Latter og Lune,
Her Livsblomsten fik kiær seent i sin Alderdoms Høst?
Hellig Ærbødighed skyldes den Egn, hvor Daniens Holberg
Vandred med Sølvstok taus under Egenes Hang.
Egen bøied sin Green for at krandsse den mægtige Tinding;
Nu ham Udødelighed kroner med Stiernernes Krands.

ANDERS-SKOV.

Hist, hvor Høien venlig skraaner,
Hist, hvor Horizonten blaaner
Og sin Glands af Solen laaner,
Stod et gammelt Kloster trygt;
Blidt indkrandsset, venlig, rolig,
Rundt af Dalene fortrolig,
Gudsfrygts tarvelige Bolig,
Af de grønne Træer omskygt.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Mangt et Aar var længst forsvunden,
End det urørt stod i Lunden,
Hellig Fromhed lagde Grunden,
Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort sit Øie vendte
Fra den Pragt, som Hiertet blændte,
Som med Fristelser omspændte
Sielen, Ondskabs bange Rov;
Agted ey de gyldne Klæder,
Vandred til de stille Steder,
Hvor i Andagt Fuglen qvæder
Psalmer, fromt til Herrens Lov.
Der lod han i dunkle Skygge
Sig et helligt Kloster bygge,
At de fromme Brødre trygge
Kunde boe i tausens Skov.

Ridderen, med Falk og Hunde,
Blev nu fra de dunkle Lunde,
At det rene Hierte kunde
Følge Fromheds høie Bud.
Der, hvor Jægerhornets Toner
Forhen klang i Skovens Kroner,
Hvor for Fuglen lumske Doner
Sattes, lød nu intet Skud.
I de dæmringslørte Skove
Torde ingen Larm sig vove,
At de fromme Fædre love
Uforstyrret kunde Gud.

Hele Vaarens Fugleskare,
Ræd for Larm og Støi og Fare,
Fløy nu paa de Vinger snare,
Til den stille Munke-Boe;
Hvor de loktes ey i Nøden,
Hvor de, uden Frygt for Døden,
Kunde slaae i Morgenrøden,
Uforhindret sødt i Roe.
Hvergang Klosterklokken ringed
Nu hver Fugl, saa let bevinget,
Høit sig op mod Himlen svinged,
Sang saa lysteligt og froe.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Fromme Bønder did hendroge,
Op de deres Hytter sloge
Der, hvor Munkene forjoge
Overlast og Voldsomhed;
Ind de vel ey torde vove
Sig i Anders fromme Skove,
Men ved Sjøens blanke Vove
Satte de sig hisset ned.
Oldingen dem tit besøgte,
Deres Troe han fromt forøgte,
Gavmild deres Kirke smykte
Med det Kors, hvor Jesus leed.

Hvergang at en jordisk Smerte
Ængstede det syge Hierte,
Kloge Raad han venligt lærte,
Delte ud sin Lægedom;
Hvergang Mismod, Qval og Kummer,
Giorde Luften qvalm og lummer,
Vaktes Sielen af sin Slummer,
Blev det godt, naar Anders kom.
Hvergang til den sidste Hvile
Trætte Legem hen mon ile,
Lod han brystne Øie smile,
Uden Frygt for Herrens Dom.
Ak! forgieves vil du søge,
Vandrer! end de gamle Bøge,
Som forbandt sig at forøge
Kiølningen om Klosters Fod.
Yngste Qvist som da mon skyde,
Monne Stormen længst nedbryde,
Da kun lumske Orme tyede,
Til den trøsket-hule Rod.
End vel i de grønne Dale
Klostret staaer, men stolte Sale
Paa det samme Sted nu prale,
Hvor de ringe Celler stod.

Bonden end med Andagt skuer
Hen til Kirkens hvalte Buer,
Himlen i hans Hierte luer,
Naar han nævner Anders Magt.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Kiøbstedsfolket, plat og sløvet,
Fromhed, Kraft og Troe berøvet,
Sølvets Slaver, slængt i Støvet,
Nævner det kun med Foragt;
Skialden, ak! hvis Blik saalænge
Paa de gamle Mure hænge,
Griber i de stemte Streng, e,
Blusser, sødt til Sang opvakt.

Hist hvor Axet Jordan dølger,
Hist hvor Øiet blidt forfølger
Agrens tunge, gule Bølger,
Sort et Kors paa Høien staaer;
Hellig Anders reist til Ære,
At hans Aand kan altid være
Eggen nær, og Omsorg bære
For sin Ager, Aar for Aar.
Hvergang Blomsten Engen spætter,
Hvergang unge Løv sig flætter,
Huldt i May, da først sig sætter
Nattergalen der og slaar.

SLAGELSE

Hungrige kom vi til Slagelse By. Hvor nu er et Herberg,
Boede i fordums Tid eensomt og roligt en Præst.
Rundt Vertinden omkring mig viste; hvor Køer og hvor Heste
havde staaet tilforn, indbragtes Giesterne nu.
Viis var Indretningen giort, jeg Vertindens Sindrighed priste;
Selv nu i Slagelse man seer rundtom Forædlingens Skridt.

CORSØER.

Her er altsaa den Bye hvor Jens Baggesen fødtes? Hvor liden!
Brystfældig, sørgelig, mørk; comisk som Stabelstad dog!
Bølgerne slaae paa dens Bred, melodisk naar Veiret er stille,
Men kommer svageste Storm, bruser det grumset med Slud.
Blæsten ryster dens inderste Tømmer, bestandig den frygter
Døden, og lever dog end, skjønt kun et sørgeligt Liv.
Yderst paa Siellandske Kyst, naar mod Landet den vender sit Øie,
Smiler mod Marken den tørt, munter og dansk jovial,
Men naar til Vandet den seer, da blegner den søesyg, forvirret;
Stranden urolig og vild aflokkes Bølgen en Klang.
Underlig blandede Bye, uagtet din Svaghed og Brusen
Maa jeg dog have dig kier, enten jeg vil eller ey!

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

KORSØRS FÆSTNING

Bygningen hist, hvor Kanoner er lagt, var fordum et Kloster,
Siden en Fæstning det blev, nu er det Pakhuus for Korn
Saadan gaaer Humaniteten frem! I barbariske Tider
Dyrkedes Gud, saa Krig, endelig Ager og Eng.

KORSØRS KIRKE.

Ind i Kirken jeg treen med Forundring, thi Loftet foroven,
Uden Hvælving og Muur, havde kun Bræder til Skiul,
Heller ei var den bygt i det hellige Kros, og i Choret
Stod der for Præsten en Stol, reent mod sædvanlige Skik.
Men af Forundring kom jeg, da Een mig sin Mening betroede:
Sikkert til Magazin troede han Huset opbyggt.
Hvor forunderlig Tiden dog Alt omvælter i Verden:
Kirken nu Oakhus, og Pakhuset nu Kirke blier kaldt!

BIRKNERS GRAVSKRIFT.

»Sandheden troe døde Birkner!« Hvad var han? »En redelig Borger.«
Ellers intet? »Skribent!« Meer ey? »Christen og Præst.«
Giv da Keiseren det som er Keiserens, Gud det som Guds er,
Og sæt for »Sandheden« Gud! bedre det passer sig her.

VINDEN

Alt kommer an paa Vinden til Søes, tidt pluselig slaæer den
Om til en anden Kant, Alting maa lystre dens Vink.
Poesie er, som Søen, et hav med utallige Bølger;
Digterens Lune gjør her Indgreb i Woli Ret.
Derefter Farten maa rettes; thi Læser! forlad hvis i Digtet
Stundom krydse du maa, ret som paa Bæltet din Ven.

REISEN OVER BÆLTET

Med smukke, lange Vers jeg agter t afmale!
Hvorfor jeg vælger det et andet Versemaal.
Har Epigrammet sagt. Naarhelst man stanger Aal,
Saa bruger man en Kiep, til Hvalerne Harpun,
Til Vexler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
Hver ting udkræver Sit og sit særegne Sted.
Og iblandt andre Ting kan vers dog løbe med.
Jeg veed vel, der er dem, der Saadant vil fordømme,
Som jeg for slig Mening mig kun lidet vil berømme.
Som sige: "Vers er Løgn, et Skyggespil, en Drøm";

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er øm.
Antaget altsaa her, at Vers er Ting, min Kiære!
Imellem os, er Ting det Mindste, det kan være.
Og mangt et dygtigt Vers, som ei er reent Cujon,
Vil ofte gielde selv for en honnet Person -
Antaget, det er Ting, saa falder det i Sandser;
At ei det falder stygt, derfor maa Smagens Pandser
Beskytte Rimeren; at Alt kan falde smukt,
Snart dette Metrum, snar et andet bliver brugt.
Naar man har Suppe spiist, saa pleier man at elske
En Mellemret med Kaal, med Roer af de botfelse,
Saa Fiskeman. saa Steg, saa Kage, saa Dessert,
Men under alting Viin. Min Ven! af dette lær:
Ved Vinen jeg forstaaer kun Hyppocrenes Kilde,
Ved Maden Poesie; thi gjør jeg ikke ilde,
Om i Løvhytten her jeg under kølig Busk
Med Smag tillaver dig - en Smule Ruskumsnusk
Den Ret er meget god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
Som foretrak den kangt fra den rumsordske Suppe,
Der lavet til af Been til fattig Læsers Tarv,
Skiøndt slige Knokler er som oftets uden Marv,
Jeg haaber ogsaa, at du her formidler Minen,
Da atter du din Ben gienseer: Alexandrinen,
Af hvilken altid du har holdt saa stor en Kalt,
Som Alexander dig i Verden har forhandt.
Den er dig meget kiær: saa godt den laer sig læse;
Du ei forlanger, at man op for dig skal kræse.
Skiøndt Hexameteren gaaer og paa siette Fod,
Saa har du Ret deri, den er ei nær saa god.
Den er saa underlig, den er saa reent forbandet;
Det ene Vers er ei aldeles som det andet.
Et Ansigt ligner det, paa Halsen af en Mand,
Med Hage, Næse, det vel Ingen negte kan;
Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide.
Tilgiv, ar du har maatt i sure Æbler bide!
Men har du Æblet bidt, og var det alt for suurt,
Skal paa din Læbe nu lidt Sukker vorde smurt.
Ved Sukker mener jeg da disse Vers, min Kiære!
Af dem jeg skrive kan saa mange, det skal være.
Jeg hviler mig imens; det er, som jeg holdt op,
Og Digtet gaaer dog frem, og siger ikke Stop.
Man skriver driftig til, man støder ei sin Dommer;
Først i den siette Fod er det, at Rimet kommer,

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Man kan betænke suig - et høist uskyldigt Kneb
For den, som ikke er ret hurtig af Begreb!
Een Ting der endnu er, hvad jeg som en Skribenter
Først her fortælle maa til mine Recensenter,
(Det altid kiedsomt er, naar det docerer blier,
Som man forkasted, før man sværted sit Papir):
Hvis Parentheserne man finder lidt for lange,
Og alt for hyppigt brugt i disse Gange,
Saa taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skyld.
Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde svigtet.
En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
Men nu desværre man jo vender om paa Alt.
Det var, hvad først til dig jeg skulde hae fortalt.

Med Længsel ventes jeg paa Horizontens Bue
Nu Dagen. Dagen kom; men Dagen havde Snue,
Den saae saa søvnig ud, saa visen og saa plat,
Som om en dygtig Sviir den havde havt i Nat.
Hvad ei et Under er. Naar du og jeg begravet
Hver Aften blev, som den, dybt udi Verdenshavet,
Saa drak vi ogsaa med, og det saa meget, Ven!
At næste Dag maaskee vi knap stod op igien.
Saa meget mere er da Dagen nu at agte,
Som slig Extravagants vil ikke eftertragte,
Som drikker sagtens lidt, ved Sang af Skovens Skiald
Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald
Men staaer dog op igien, og Morgenstunden lover
Det yderst sielden er, at dagen sig forsover.
Det være kan engang, naar i et Assemblee
Ham Maanen negtet har den smukke Sol at see;
Da bliver han lidt mut. Det varer dog ej længe;
Som oftets staaer han op, mens vi er end i Senge
Nu altsaa: Dagen som i smudsket Slaaprok klæd,
Den ned paa Jorden saae - og hulkede, og græd.
Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
At jeg saa bitterlig da aae den Øine væde,
Det veed jeg ikke vist; nok er det: Dagen saae
Til Jorden graadfuld ned med skiden Slaabrok paa.
Sligt Varsel var ei godt. Jeg selv blev meget bange.
Jeg ellers kiæk er; men hvad Varsler anbelange -
Jeg tænkte: Vandet er kun tyndt, ei saa compact,
At det imodstaae kan dit Legems Tyngselsmagt.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Jeg frem en Tavle tog, mig uden at berømme,
Og regnes sindrigt ud, at - ei jeg kunde svømme.
Jeg vidste, kun i Vand man veier fire Pund;
Men hvad vil det forslaae? man drukner som en Hund.
Heraf du seer, min Ven! at ei jeg følger Skikken,
Og er i Vers kun lærd, men ogsaa i Physiken.
Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Nød:
Electrifering er den Kunst, som giver Stød,
Som slaarer os tidt ihjel, som ios i Haaret trækker;
Luftpumpningen den Kunst, som Aandedrættet stækker;
Magnettiferingen os viser hen mod Nord,
Hvor Iis og Sneen vildt rundt om paa Merken groer,
Hvor ei man nødig har for Sol at sætte Sluse,
Og at opelske Iis ved Kunst i Drivehuse.
Jeg selv galvaniseert har en aflivet Frø,
Som ganske rigtig trak sit Been, da den var dø'
For atter altsaa nu (hvad ei jeg var forpligtet)
Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet:
Jeg tænkte: Herregud! det var dog rigtig fælt,
Hvis drukne skulde du paa dette ringe Bælt;
Det var dog ret fatalt. Din kiøle ei er krympet;
Jeg er saa bange for, den bliver sammenrympet.
Man har ei Raad til Sligt, især naar man er dødd;
Selv nok, mens Liv man har, man slide maa for Brød,
Hvor meget mere da! Smaafolk er ingen Grever.
Det er dog egentlig af Livet, at man lever.
Som slig Betragtning nu sig væltes i min Aand,
Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.
Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule:
Jeg var ei ganske vel, jeg hørte Vinden kule.
Jeg sad Odysseus liig, paa Dansk, som han paa Græsk.
Jeg tænkte: Bouillon kan hielpe dig, skiøndt Flesk
Ei Grethe meget hialp i Elskov uden Strømper.
Bestandig tænkte jeg: Hvis Vandet Kiølen krymper!
Jeg fat paa Skeen tog, det smagte mig bon bon;
Naturlig faldt mig ind - Gotfred af Bouillon.
Jeg tænkte: Nu, som han, du Reisen skal beramme:
Thi Fyen og Jødeland er jo dog meest det Samme,
Det ene kiender du meer end det Ander ei,
Een Vei er kort, en lang, men Veien er en Vei,
At den kan drukne dig saameget, som den gidder.
Hvad om paa fjerne Kyst med Spyd of Sværd og Stang
Fyenboen rede staaer, og vil din Undergang?

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Jeg negter ei, det blev mig ganske sort for Øiet.
Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortøiet.
Jeg blev en Skipper vaer, af Mandskab var der To:
Det trøstelige Syn mig atter gjorde fro.
Om Hiertet let jeg blev; jeg tænkte: For det Første
Vi er dog altid nok til den i Fyen at børste
Jo færre Folk vi er, jo større blier vor Priis.
Vi Alting dræbe vil; kun Ibersens Avis
Vi Livet skienke kan, paa Vilkaar, at han roser
Fornemmelig først os, saa vore tre Matroser.
Som sagte ved mig selv jeg talte disse Ord.
Jeg ud paa Smakken treen, og den hen ad Havet foer.
Du, som har hidundtil kun sat din Fod paa Landet,
Du lidt dog vide maa, hvordan det gaaer paa Vandet.
Et skovløst Land der er, besøgt af mindste Vind,
Al Jordens Fugtighed det suger til sig ind.
Derfor mantidt er nødt at bruge Smakker, Baade,
Da meget ofte lidt det falder i det Vaade;
Hvis man vil komme frem, i Fald det skal gaae godt.
Paa denne Dag især var Vandet meget vaadt.
Der høie Bølger gik, jeg hørte grant det syde.
Et Marsviin hørte jeg tæt under Smakken skryde.
Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
Og hvad jeg glemte først, det var min Proviand.
Jeg tænkte: Sluges du, det jævner sig med Tiden;
Men gaaer din Proviand, hvad skal du æde siden?
En klog og sindig Mand bør gjøre sit Bestik
Paa Levetiden heel, ei paa et Øieblik.
Jeg havde ikke glemt ved Snapsen af Genever,
At egentlig det er for Brødets Skyld, vi Iver,
Skiøndt jeg den Paradox har hørt af Vises Mund,
At Brødet egentlig var til for Livet kun.
Jeg angst vor Skipper bad i Seilene at puste,
Jeg spurgte ydmygt, om han hørte ei, det snuste
"Havd snuse?" sagde han; "er det at stikle paa?
Har Vandet Lov for ham ei paa mit Ror at staae?"
Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde ei fordølge;
Havd jeg for Marsviin tog, var en uskyldig Bølge.
Mit Hierte i mit Liv da gjorde glade hop;
Af overvættes Fryd jeg maatte kaste op.
Sligt som mig selsomt for. For ret at overtænke
Den hele Hændelse, jeg paa Kahyttens Bænke
En Seng mig gjøre lod, og lagde mig deri,

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Og stod ei op igien, før Farten var forbi.
Jeg kunde Meget her poetisk nu afmale,
Hvis mig forarged ei slig daarlig Paafundstale.
Jeg kunde røre om hvordan Neptunus op
Af Havet frem sig flød, og rystede sin Krop;
Hvordan Najaderne med sivbegrøede Nakker
Og hvide Bryster kom; og Saadant. Jo, jeg takker!
Men Gud bevare mig! Nei, Hanen smukt i Ro!
Man ei letsindig bør befordre Overtro.
Hvad er Nepyunus vel? Søvandet, naar det skummer
Hvad er Najaderne, om ikke Torsk og Hummer?
Hvad er en Havman meer, end dette Sælhunds - Pak,
Udaf hvis Skind vi gjør os Punge til Tobak?
Og hvad er Thetis? Vand. Og nu den Mær, som kobler,
Fru Venus, hvad er hun, om ikke Vanndets Bobler?
Og hvad er Wolus? En Vind. O, Musa! ti!
Jeg lider for min Død ei sligt Vindmageri.
Skal endelig en Gud da frem, for Vind at gjøre?
Nei Gud ske Lov! nu har vi Sligt dog paa det Tøre.
Nu veed vi: Hedens Kraft (Tak være vor Fornuft)
Udvider her og der den sammenpakte Luft,
Meer Rum den have maa, derfor i Seilet taer'et.
Saaledes er da det Mystorium forklaret.
At Alt af Suur-Stof, Vand-, Stik-Stof og kul bestaaer
Saa vidt vor Videnskab alt nu til Dato gaaer;
Hvad disse er, hvordan de Alting kan bestride -
Det veed vi endnu ei, det saae vi vel at vide.
At destruere Alt - det kan vi nu perfect.
At componere? ja, det maa en anden Slægt.
Tid er en Sandseform, dog meget den udretter;
Naturen lyste skal, hvor meget den end sprætter;
Til sidst vil Mennesket, blot ved Forstandens Bud,
Fortaae at skabe Alt, saa godt som næsten Gud.
Derfor til Overtro man bør ham ei forlede,
Han er sin egen Gud, han bør sig selv tilbede.
Det andet Væsen er kun Egoisterie,
Og Bæv og Nonsens af den summe Phantasie,
Som, skiøndt ved Skiebnen den har nydt store Lykke,
At være af vor Siæl et ganske artigt Stykke,
Bør dog afhugges reent, og kastes i en Krog,
Og af den anden Deel behandles som en Pog.
Poeten derfor kun bør gavne og fornøie,
Og hielpe Maven til sin Næring at fordøie.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

I Fald det lykkes ham, er ingen Mand saa plump,
At fra sin egen Mund han tager glad en Slump
Af Stegens Laurbærløv, og rækker dem sin Kone,
At hun, som før kun ham, Peten nu skal krone.
Det Qvinde-Arbeid er, til Saadant er de vant,
Paa Pynte-Rettighed forstaae de sig galant.
Dog, for Herr Critieus for meget ei at plage,
Jeg til Historien begiver mig tilbage,
Og kan fortælle ham: vi foer paa Vindens Lyn
Til næste christne Land, og dette Land var Fyen.

REISEN FRA NYBORG TIL SVENDBORG

Som nu i smukke Rime-Vers
Der svaie hen paa langs og tværs,
Og trækkes i det vide Rum,
Saa seigt som Gummi elasticum,
Jeg søgte nys udi min Sang
At male Skibet Gyngegang,
Saaledes vil jeg atter her
Afskildre dig, min Læser kiær!
I Knytteversets Krykkedands
Den Reise, der blev gjort til Lands
I Fald du støder mod en Knort,
Skal du det ikke agte stort,
Men som et Billed det ansee
Paa Landeveiens Qval og Vee.
Dog maa jeg mig forlige først
Med fyenske Mand, som for Blodtørst
Jeg hist mistænkte i Korsør,
Og sige her til hans Honneur,
Atuden Spyd og Morderaad
Han stod paa Strand med Hat i Haand,
Da Færgesmakken gjorde Stop,
Og vi steg høit paa Landet op.
Vi takked i en ivrig Bøn
Neptuni søerfarne Søn
(Den Gamle er alt længe død,
Nu Sønnen har hans Levebrød),
Fordi han os paa denne Vei
I Havet havde druknet ei.
Sandt nok, det var en farlig Tour,
De lumske Marsviin laae paa Luur.
Skiøndt det var paa n Hundedag.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Var Solens Hede dog saa svag,
At skiøndt vi paa den kolde Smak
Paa Kiolen havde hver sin Frak
Og over Frakken en Kawai,
Saa hialp det dog det Mindste ei,
Hver stod og frøs ret som en Hund,
Og Tanden klapped i hans Mund.
For Noget var dog dette brav:
Da Heden paa det danske Hav
Faldt med saa tinge Vælde ned,
Og var snart slettes ikke heed,
Saa sad vi ogsaa ganske trygt,
Og havde ei den mindste Frygt,
At nogen Sælhund, os til Qval.
Af Heden skulde blive gal.
Vi saae vel Mestemandens Mænd
At gaae paa Isens Stumper hen,
Og hugge ned i Bølgens Top,
Hvergang en Sæl stak Snuden op;
Men jeg tør dristig sværge paa:
De kunde gierne ladt dem gaae,
Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
Var ikke mere gal, en de.
Dog nok om denne Reise nu!
Vi gjorde, hvad vist ogsaa du
I samme Casus havde giort:
Da vu var ganske giebbembør't
Af Stormene, som løb omkaps,
Saagik vi ind og fik en Snaps
At aabne vore Maver med;
Derpaa vi paa det samme Sted
En Skefuld Suppe os udbad,
Og efter den lidt Eftermad.
Derefter, da ved Stormen brat
Vor Hest var bleven ganske mat,
Som ikke var til Søen vant,
Og Frygt med slig Tour forbandt,
Saa meget meer, da nys han saae
Sin Øvrighed paa Isen gaae,
Og dømte efter sin Forstand,
At den, der skulde slaaes, var han,
Da han var ikke mere fed,
End Hundedagens Sol var heed-

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Saa lode vi en Postkarl hen
(Til Hest da) spænde foran den,
Og log ham, som han kunde bedst,
Bortslæbe os med Vogn og Hest.
Paa denne nemme Maade kom
Vi ud af Staden Nyborg, som
Er tiere den Ulykke hændt,
At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
Dog har den efter dette Pas
I Vindverne faaet større Glas,
Og fine Gader desforuden,
Som vore, stumpet af for Snuden
(Vi elske, skiøndt en Smule plumt,
Foreningen af Lyst og Stumpt).
Jeg kunde her nu lettelig
Paa otte Sider male dig.
Hvordan i Timer vi
Hvert Veiens Hul fik kiørt forbi;
Hvordan vi over Knort og Dteen,
Uden at brække hals og Been,
Dog endelig, forstødt, forkiørt,
Omsider blev saavidt bønhørt.
Men ette maa dig være nok,
Paa det du, som Niels Hansen Kok.
Skal ikke sige om min Sang:
Ak, Vee! den Indgang var for lang.
Saa meget til din Rolighed
Troer jeg er nok, naar kun du veed,
At Ende vi paa Reisen fik;
At Giggen ei i Stykker gik;
At Svendborg tog os i sin Favn
(Sviinborg er Byens rette Navn);
At Brændeviin og Smørrebrød
Bortfiernede vor Hundesnød;
At Søvn vi fik, som høist var nøddigt -
Meer vilde være overfløddigt.

SVENDBORG SUND.

Saa venlig er Luften, mildt Skyerne staae
Og svale for Solheden kiøligt paa Himlen,
Fra Kirken hist lyder den hellige Bimlen,
Og Voverne rulle halv graae og halv blaae.
Saa lad da nu Kiølen i Bølgerne gaae!

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

See Svendborg! hvor med sine Spiir den bortiler;
Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
Og skumklædte Dynger paa Forstavnen slaae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
Og hisset staaer Kirken ey længer forladt,
En Bønderflok kommer, af Mænd og af Koner,
I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
Sankt Jørgen opliver hvert Hierte, saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du begklædte Dreng!
Før Smakken hen over de spillende Vande,
Til Øen, hvor Løv sig med Blomster beblande,
Og reder for Freya en duftende Seng.
Sagtmodige Bølge! med Vælde dig slæng!
Pust Stormvind i Seilet med fuldere Kieve,
At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve,
Saa fromt og enfoldigt paa luftige Væng.

Men vogt dig dog Søegut! Skiønt Farten er god,
Skiønt riflet kun Vinden Smaabølgerne furer,
Den skaldede Dødmænd* dog lumskelig lurer,
* En stor, i Sundet fremragende Steen.
Ey Vandet ham lædsker, men Menneskeblod.
Skiult stemmer mod Grund han den steenfaste Fod,
Og venter at Snekken mod Issen skal bruse,
At kullede Tinding den grumt kan nedknuse,
Og adsplitte Vraget paa sørgende Flod.

Hurah! der er Land, nu er Faren forbi.
Knap staaer jeg paa Taasinges grønklædte Tuer,
Før strax jeg en Busk af Kierminderne skuer,
Der smile til Himlen, i sød Sympathie.
Fra trælbundne Stavn skal min Haand Eder frie!
Og høit paa min Hat skal Jert Hoved I bære,
Lidt nærmere Himlen, Smaablomster! og være
Kierminder om Farten, som nu er forbi.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

THORSING.

Venligen vinkte paa grønne Strand de knudrede Bøge;
Selsomt det blomstrende Løv vifted og hvalte sig kiek;
Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled en Kilde;
Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt Sagn.
Og for det forskende Blik, som stadelig skued didhenvendt,
Flux sig forvandlede hvert Træe om, til en drabelig Helt.
Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaiende Fierbusk,
Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
Grenen strakte sig ud, som en Arm, med en blinkende Glavind.
Saadan stod Kiæmpen med eet kiek, for det undrende Syn.
Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun alt var et Blindværk.
Som et Varsel jeg dog Synet betragted og taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende hørte
Øens sandfærdige Navn:Thorsmg, ey Taasing, forventd.
Thorsing. Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel
Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne staae?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
Tyktes mig Kiæmper i Jern, rusted med Glavind og Skiold.
Nu jeg begriber Foræringens høye Betydning, da fordem
Øe! du blev Helten til Løn, Manddom fik Mandigheds Hiem.
Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et faderligt Øye
Vendte imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og stor.
Juul var giordet til Strid, rask blussed den dristige Kiæmpe,
Lokkerne flagrede vildt, Kamplysten stod i hans Blik.
Niels! lød Konningens Ord, (og hans Haand laae paa Kiæmperens Tinding)
Gak nu med Gud, min Søn! Rust dig, og vent paa mit Bud.
Og nu stod Dankongen, og saae - og beregned - og tænkte -
Fienden ey laae ham tilpas. Juul fik til Angreb ey Vink.
Pludselig dundred Kartoverne dumpte i den svulmende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen hen.
Blussende Konningen stod i sin Borg, med vredeligt Aasyn,
Harmfuld skielved hans Haand under det speidende Glar.
Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Krigsluen brændte,
Dristig, paa egen Haand, frækt af en Undersaat tændt!
Da svor Skioldungen dyrt, i faderlig Harm, ved Himlen:
Slagen skal du, Niels Juul! hænges i Galgen med Jern!
Men, som det pleier at gaae (hvert Land klækker særegne Drift ud)
Huusvandt fra Lodbroks Tid Øeboen pladsker tilsøes.
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, thi Niels Juul kun
Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden for Alvor paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv og med Sved og med Blod han paa Land steeg,
Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde bevidst,

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds Løn.
Kierligt han tog ham i Favn, som en Fader han løfted sin Finger:
Niels! Niels! smilte han blidt, nys jeg en Lænke dig svoer.
Den skal du faae. Men flux af sin Hals tog Kongen en Kiede,
Tung af hin rødeste Guld, rundt med Karbunkler besat,
Hang den saa rundt om Heltens Hals; og det blomstrende Thorsing
Blev den Galge hvori høit han Forbryderen hang.

OVERFARTEN FRAVEMMENÆS TIL RUDKIØBING.

Aldrig krysted mig Søen saa fast i sin svulmende Favn, som
Hist, da paa kiempende Baad hen vi mod Rudkiøbing foer.
Vinden var stik os imod, ned styrted den skyllende Pladskregn;
Evig vi krydse var nødt, Staden et Bøsseskud nær.
Saadan Odysseus stred, da viklet i Tang og i Stene,
Han, som en Havpolyp drev paa faiakiske Søe.
Gispende greb han forgieves om Klippen med hudløse Hænder,
Altid tilbage gienslængt, grumt af den rasende Strøm.
Endelig naaede vi Land og det Første mit Øie paa Strand saae,
Var en midaldrende Mand, klædt i en flagrende Dragt.
Issen var ubedækt, vildt slynged hans Haar sig for Vinden,
Kraftig i høire Haand holdt han en tregrenet Fork.
Tænk min Forundring, Ven! da jeg saae det var selve Poseidon.
Leende saae han min Nød, vinked og talte mig til:
Digter! Nu veedst du dog lidt Beskeed om, hvorlunde det har sig,
Midt paa en Søe i en Storm; vist det vil være dig Gavn.
Ak du ynkværdige Mand! du fryser, troer jeg, din Kaabe
Slæber du paa, som paa Blye, ikke en Trevl er der tør.
Slipper nu Kiølen, Tritoner! Alt nok er den Klygtige straffet,
For sin ukyndige Snak, hidtil, om Bølgernes Brag.
Slige var Jord-Ombelsterens Ord, og flux som en Taage
Reiste han sig, og forsvandt, hen ad det Baltiske Hav.
Slukøret skyndte jeg mig i Læe; men hvad Guden mig sagde,
Skrev jeg bag Øret mig dog. Skade gjør klog om ey riig!

Apotheket.

Nylig i Rusk og Slud paa Dybet af gyngende Bræt slængt,
Giennempidsket af Regn, ganske forstumlet af Storm;
Omklædte nu fra Top til Taa, i en hyggelig Stue
Midt for det ventende Bord, i en Families Skiød!
Suppen ryger, ei Brændingen; Ceres har Rimrod med Buen
Venligen Haanden rakt, kæmper Neptunus imod.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Kraften, han røved, erstatter os de, og den Munterhed, Taagen
Udslukked lidt efter lidt, vækker den vemlig Vert.
Vil du et Contrafei, Ven! af min Huusvert? Vel, du har
Seet ham:
Apotheker han er; mind dig det goethiske Digt!
Men som den driftige Mand er Meer, saa ligner han mere,
Baade i Kraft og Gemyt, Verten; thi Vert er han med,
Saaer, som hiin i Støvler og Frak, den forstandige Hustru
Taalder ei Slaaprokken meer, reent den er kommen af Brug.
Odsaa har han to Børn blandt fleer, en Søn hedder Hermann
Datteren Dorthea; kort, Alt træffer bogstaveligt ind.
Bacchus, din Skielm! jeg troer, du har Vinger, som Amor; hvo bragt
Dig over Bæltet herhid? har man paa Langeland Viin?
Ja, tilvisse Broerlille! og den, som god er. Nei, se kun!
Troer han da, Viindruen groer hisset paa Kongens ny Torv?"
Ergo er Langeland ei saa gal, som jeg havde ventet;
Fast jeg formoded, I her leved et Robinsons Liv.
"See mig engang til den Kiøbenhavnner, hvor han er opblæst!
Nævn mig en Ting. I har hist, som vi vel ikke har her?
Vinen, den har han nu smagt, min Ven! og hvad Maden betræffer,
Sjikker for sig vel ei -" Maden var ypperlig, Ven!
"Godt; og havd vil han da meer? Om et Øieblik faaer han e Kage,
Æblekage; nu vel! Trænger han saa til Courtin?
Vil han i Klub? Vi har Klub, hvor man komme og vrøvler og kiedes,
Ligesaa godt som hos jer; Klubben har Bibliothek.
Handel og Vandel gaaer her saa godt, som hist; var kun Havnen
Bedre! dog hielpe vi os endnu med den, som vi har.
Vil han Comodier see? Det er Skade, han kommer saa silde;
Jeppe paa Bierget paa Tydsk spilte nys Reizensteins Trup.
Snart, naar Veiret blier godt (det ogsaa et Evigheds Regnveir).
Giver den selvsamme Mand hist os et Fyrværkeri.
Han er Poet, har jeg hørt. Vi har ogsaa Poeter i Landet:
Bünou, en ypperlig Mand; kiender han Odens-Skiald?
Ligesom han, har han giort en Tingest om Ander April sidst,
Ligesaa ædel og rørt, huuslig; til Heltenes Roes.
Snart gaaer Skibet af Stablen hist, saa skal han sig undre
Ved Henrik Vrangels Røst; saa raaber ingen Matros.
Humoristiske Mænd har vi og; naar vi mindst det formode,
Kommer den strynøeske Degn; saa vil han først faae sin Fryd.
Det er en reen Polyhistor; først Sømand han var, saa Provisor
Her i mit Apothek, saa fik jeg giort ham til Degn.
Herligt han passer sin Dont, kun eengang (hvad nægter ei Vanen?)
Sagde for Amen han Stop! kort, paa sin Sømands Maneer.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Hvad nu Landet selv betræffer, saa gaa hen og læg sig,
Han med sin siællanske Mark, sær om den By, hvor han boer.
Her gaaer det rask Bakker op, Bakker ned, giennem Skov giennem Engbund,
Snart i den hvælvede Lund, snat ved den rislende Sø."
Saadan talte min Vert og skienked bestandig mit Glas fuldt,
Drak sa med hiertelig Hu hele Familiens Skaal.
Ved hans godlidende Skiemt jeg min Træthed og Reise forglemte,
Vertens muntre Gemyt muntred den taagede Dag.

OMSKIFTNING.

Ikke længer Hiulet ruller,
Snekken meer ey Bølgen bryder,
Vel, saa vil jeg nu i Hallen,
Hænge den antike Lyra.

Medens Vognen let henrulled,
Over Marker, giennem Byer,
Lød dens Gang, dens muntre Raslen,
Selv som Hexametret lyder.

Rask vi svæved giennem Luften,
Paa de høye Sæders Hynde,
Tvende Hiul kun under Vognen,
Mangled ene Vaabengnyet;

For, som hist, de græske Helte,
Os i Kampen ind at skynde;
Med min vældige Auriga
Kunde Slaget snart begynde.

Hexametret svulmed op,
Naar vi foer paa Bølgens Rygge,
Kiekt, med Skummets korte Blomst,
Saae vi det mod Himlen syde.

Sank da Bølgen atter venlig,
Svandt dens Brusen og dens Fylde
Det var Søens Pentameter:
Slutning, Rolighed og Ynde.

Vognen ruller meer ey længer;
Intet Hav, og ingen Skynden;

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Skoven dufter Foraarsfryd,
Nattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove,
Svæver underlige Skygger;
Her, i dette søde Lye,
Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Norden,
Dalen hun med Elskov fylder;
Vel saa skal Romanzen sig
Nærme til min Rosen-Hytte.

I den gamle Bøgeskov,
Her, hvor tusind Stemmer lyde,
Skal den duse Cithers Klang,
Ogsaa Luften giennembyde.

Faareveile.
Hvor Bøgeskoven slipper
Hist paa den grønne Jord,
Hvor tørstigt Faaret tripper
Ned mod den lille Fiord,
Hvor ingen meer kan seile,
Et gammelt Taarn man seer;
Det kaldes Faareveile,
Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver
Alt med sit smekke Spiir,
For ingen Storm det bæver.
Saa underlig man blier.
Hvo er vel dets Besidder?
Blandt Hytters lave Stok
Det kneiser, som en Ridder
Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde
Hen mod den gamle Muur,
Som med ærværdig Ynde
Staaer i en und Natur.
Nu er vi der; snart finder
Jeg Riddersalen hvalt. -

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Hvordan? mon Borgen svinder?
Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
Af yngre Eier ned?
Kun Taarnet reddet blevet
Ved sin Ærværdighed?
Man Jord i Graven finder;
See, hvilket Blomsterliv!
End os om Vandet minder
Kun hist og her et Siv.

Her er en Bro, her flyder
Endnu lidt Mosevand.
Men, tys! Velkommen byder
Os hist en gammel Mand;
Bort fra de stærke Rester,
Som ei endnu er Gruus,
Han leder sine Giester
Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tækket,
Men stuen høi og stor.
See, hisset staaer alt dækket
Det giestfri Kaffebord;
Og Husets blide Qvinde,
Skiøndt gammel, dog ei svag,
Hvor mildt hun staaer derinde,
Og byder os God Dag!

Paa Vindvet hen sig trænger
Den grønne Green sa nær;
O see, hvor fuld den hænger
Af modne Kirsebær!
Hvor Solens Flamme blinker
I Frugtens Purpurbarm!
Hvor Træet venligt vinker
Os med sin kølne Arm!

Se Havens brede Gange,
Hvor luget og hvor net!
I ingen engelsk Slange
Den skyder sin Bosquet:

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Ærværdig, streng og lige
Sin jævne Vei den gaaer;
Et yndigt Blomsterrige
Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer;
Her grønnes Tørven blid.
Her bleger heden Sommer
Den travle Vinterslid.
Alt, hvad i dunkle Stue
Løb giennem snelle Hiul,
Det farver Solens Lue
Nu med et Lilieskiul.

Hvor rask sig Busken reiser
Høit i den fro Natur!
Frisk, tæindflettet kneiser
Den nysudsprungne Muur.
Hvor snildt den Grændsen dækker,
Og skiuler snevre Vold
Med sine grønne Hækker
Og svale Sommerskiold!

Hvor høit sig Løvet hvælver
I denne dunkle Gang!
Hvor kiæligt Bladet skiælver
Ved Nattergalens Sang!
Her staaer et Bord, af Ælde
Mosgroet, men uden Meen;
Det trodser Tidens Vælde
Med hugne Qvadersteen.

Men siig os dog, hvorlunde
Det kunde Alt forgaae,
Hvi Taarnet ene kunde
Igien af Alt bestaae?
Hvordan skal jeg forene
Dets Præg fra gamle Nord
Med hytten, disse Grene
Og dette sieldne Bord?

Da atter ud os bragte
Til Taarnet Gubben hen;

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Sin Haand paa Stav han lagde,
Og svarte saa igien
I det hans blide Øie
Mod Himlen hæved sig,
Hvor Spiret i det hele Høie
Sig reiste ridderligt:

"I mange Aar jeg sider
I denne Bolig her.
Engang en gammel Ridder
Har bygget Taarnet der.
Han gjorde disse Grave,
Som deres Volde slaae
Nu trindt omkring min Have
Hvor grønne hækker staae.

Med høie Bastioner
Han snild sin Vold forbandt,
Og stærke Malmkanoner
Blev sat paa hver en Kant;
Et Taarn af al Formue
Han reiste her fra Jord,
At langt han kunde skue
Ud over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre
Fik giort, hvad her vi see,
Da, som det skeer desværre!
Kom Døden med sin Lee;
Den ændser ingen Skandse,
Dens Haand er grum og stærk,
Den lærte ham at standse
Midt i sit skønne værk"

Saa ved den Gamles Tale
Jeg Alt at vide fik.
Da fra de grønne Dale
Jeg hæved did mit Blik,
hvor over Poetens Bue,
Som paa forgyldte Bierg,
Jeg saae Farvelue,
Og læste: Hardenberg.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Var det den gamle Ridder,
hvis Arbeid vinkte mig?
O, hulde Fugleqvinder!
Nu først forstaaer jeg dig.
Ham var det, som udførte
Sit Værk med driftig Aand,
Til grusom Døden rørte
Ham med sin kolde Haand?

Han ledte denne Mose
I Graven fra sin Port,
Men blegned som en Rose,
Og fik kun Taarnet gjort?
Blev grumt af Døden røvet
I hviden Pandsersærk,
Og lod os staae bedrøvet
Ved det begyndte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender
Fra denne Bygning kiær.
En Hardenberg jeg kiender,
Som ligned denne her;
Et Omrids ud blev kastet,
En Indgang Borgen fandt,
Men grusom Døden hastet -
Og Novalis forsvandt.

Farvek, du stille Have!
Nu jeg dit Blik forstaaer.
Farvel, I siunkne Grave
Fra svundne Manddoms Aar!
Farvek, du blide Qvinde!
Du Olding! Mark of Væng!
Med stille Veemodsminde
Jeg rører Harpens Stræng.

FAAREVEILE SKOV.
Tykke, veldædige Bøge! Mosdækkede Stene!
Smilende Stund!
O hvor du favner mig kiøligt, med løvfulde Grene,
Hellige Lund!

Her, under Stammen af dig, medens Fuglene tone

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Elskov og Spøg,
Sødt vil jeg hvile, her, under din hvælvede Krone,
Knudrede Bøg!

Salige Tempel! Kun Fuglenes venlige Q vidder,
Dæmpet og svag,
Lyde med Zefiren, mens i din Skygge jeg sidder,
Blomstrende Dag!

Lessing! Din Natan skal hen mellem Bøgene træde,
Ud fra min Bog;
Blid og ærværdig, som de, skal den Ædle mig glæde,
Sindrig og klog.

Modige, herlige Kiæmpe! i Sværmen gigantisk,
I Dæmringen klar,
Hvo har selv lært dig at gjøre Forstanden romantisk?
Svar mig, o svar!

Tier, hovmodige Bøge! Sæt, Blomster! en Dæmning,
For Eders Krav;
I har ey tryllet mig ind i den salige Stemning.
Lessing den gav!

Ham har jeg læst, og venligt nedsvømmede Taaren
Under hans Sang.
Qvægsom og venlig, og dæmpet, som Skoven i Vaaren,
Kitharen klang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gyng
Blødt, som et Hav,
Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kierlighed synge,
Hen mod hans Grav.

Lessing! du stod som en Stjerne bag Skyernes Vrimmel,
Eensom i Gru;
Høit blandt de evige Lys, paa den evige Himmel,
Funkler du nu!

GIBS-BILLEDET.

Men hvo er da den Mand, som staaer
Paa Skabet her, i dette Kammer?

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Naar tændt af Poesiens Flamme
Hid til mit Skriverbord jeg gaaer,
Saa seer betydningsfuld til mig
Den gule Buste, dækt med Støvet,
Snart veltilfreds og snart bedrøvet,
Alt som min Musa yttre sig.

Den Gibs-Figur, som hisset staaer?
Ja Himlen veed, hvem det kan være!
Jeg troer de kalder ham Voltaire.
Han solgtes os, for nogle Aar.
Til Døren kom en tydsk Soldat;
Man kjøber let hvad Armod byder;
Her sattes han; fra den Tid bryder
Man sig kun lidt om den Krabat.

Saa talde Husets Søn, og gik.
Ha! skulde det i Sandhed være
Den frosne Spottefugl Voltaire?
Han skal ey møde meer mit Blik.
Den tomme Siel! han skal herved,
Som vilde Kunst og Fromhed døde,
Og troede, fræk, paa alt at bøde,
Med usle Stumper Vittighed.

Jeg Busten tog, dens Klang var hæst.
Jeg tørte Støvet af, og Osen,
For ret engang at see Franzosen,
Ind i sit Abekatte-Fiæs.
Jeg Busten frem for Dagen tog,
Dens Aasyn jeg betragted nøye -
Da trængte Taaren i mit Øye,
Og Øyet brændte, Hiertet slog.

O Himmel, hvad er det jeg seer?
Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
O lad min Angerstaare brænde
Fromt paa dit Billeds døde Leer.
Johannes Evald! Det var dig?
Som smilte, naar min Musa smilte,
Som standsed mig naar Aanden hvilte,
Som styrked og som hæved mig?

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

O staae bestandig hvor du stod,
Og styrk din Ven, din yngre Broder.
Vi fødtes af den samme Moder,
Thi Dansk er Begges Digterblod.
Naar Folket om sin unge Skiald
En broget Blomster-Krone vikler,
Af Roser, Lillier og Aurikler,
Han en Cypres dig flette skal.

MORGEN-VANDRING.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venligt stod
I dunkle Lye,
De smilte saa inderligt ved min Fod
Mod Himlens Skye.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
Mellem Høye tre;
Den stod saa ærværdig og saa blid;
En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
Et Konge-Thing.

Paa den store Granit, som hisset staaer,
Stol-Kongen sad,
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
Saa faderglad;
Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen,
Uden Sværd i Haand.

Paa Høyen, hisset, stod Kongens Gaard,
Med stærken Muur;
Hist havde hans Dotter, den vene Maardi
Sit Jomfrue-Buur;
Og paa den Tredie et Tempel stod,
Berømt i Nord,

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Der offredes rygende Oxeblood
Til Asa-Thor.

O venlige Mark! O Lund saa prud!
Græskiølnæ Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud
Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar,
Paa lunen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer.
Som Stierner I blinke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn!

Ak Digter! du har kun lidt Forstand.
Ak Herregud!
Du skulde kun see vor Ejermand,
Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
I Øiet en Torn!
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har,
I dette Liv,
Er det, at han stundum af Lommen taer
Sin Foldekniv,
Og skiær sig en Haandfuld, stor og tung,
Under vranten Snak,
Og blander os i en Sælhunds-Pung,
Blandt Røgtobak.

Han siger at, smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Forresten vor Skiønhed, rød og blaae,
Er hap som hip!
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.
Det er hans Princip!

I arme Stakler! Den arme Mand!
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,
Som ey begriber hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed.

Smaablomster! Ak som det Eder gaaer,
Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig.
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskier
Kun fromt til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie,
Om denne Luth.
Og bæv, som Zefir bevæged dit Blad,
Ved Strengens Klang,
Saa syng vi Hver vor Skaber glad
En Morgensang.

FREIDIGT SOMMER-LIV.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
Høit hvælver sig den grønne BlomsterBolig,
Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer.
Mildt bølgør i den unge, friske Sommer
Gudindens blonde Lok, for Vinden svinge
Sig tunge Ax, som gyldne Ørenringe.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Livstykket svulmer græsgrønt, for mit Øye,
Omkring Gudindens trinde Lillie-Høye.
I Maanskin Bølgerne sig langsomt velte,
Og spinder hendes Liv et Sølv-Belte.

See muntre Satyr hist, med Bukkefødder,
Hvor han bag Busken gaaer og knækker Nødder!
Se Faunerne! hvor de paa Høien dandse,
Og binde Dionysos Epheukrandse.

I Skoven, dybest inde, Pan jeg skuer.
Han smiler; dog jeg for hans Aasyn gruer!
Hiin unge Faun, som nylig her mon springe,
Han lærer nu at spille paa Syringe.

O Piger! lader det et Varsel være.
Lad Syrinx bittre Skiebne Eder lære:
Ey at foragte Elskovs hulde Bønner,
Og ey at spotte Skovens raske Sønner!

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
Som brændte inderligt af Elskovsvarme,
Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret;
Og Vinden klaged sørgeligt i Røret.

Og til en Fløite gjorde Gudens Hænder
Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
Naar han om Aftnen, under Egens Kroner,
Aflukker Fløiten søde Veemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
Kold for Apollons høye Morgenrøde.
Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone!

Men stille! Artemis paa Høien løber.
Hvor tryllerisk hun sig i Skyen svøber!
Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
Hun ryster vildt sin Fakkels blege Lue.

Alt Hekate hen over Engen træder,
Og ind i Skumring sine Urter klæder;

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Til Duft hun Natfiolen sødt bevæger,
Og lukker Jomfruosens Purpurbæger.

Med langsom Gang, hen over Mark og Floder,
Erindringens Gudinde, Musers Moder,
Den stille Mnemosyna mig besøger
Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisset sortindsløret sidder!
Og lytter taus til Nattergalens Qvidder;
To Børn hun breder sine Vinger over,
Eet lader som det sov, det Andet sover.

Det Første vaagner snart med Morgenrøden,
Det Andet vaagner ey, thi det er Døden.
Det Første rører venlig, som en Engel,
Mit Øie med sin lange Valmuestængel.
Hvo kommer hist? I hulde Smaa med Vinger
Af giennemsigtigt Flor, siig hvad I bringer!
Et Skuespil I op for mig vil føre?
Jeg hører Eder med mit indre Øre.

I vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue,
For mine Blik, med Harnisk og med Bue;
I Træet klattre Nogle, Nogle svømme
I Bækken om, og raabe: Vi er Drømme!

Ifald du bare smukt vil ligge rolig,
Da skal du blive snart med os fortrolig;
Vor Leeg skal glæde dig, men dine Blikke
Maa være lukt, og vaagne maa du ikke!

O søde Drøm! Jeg skuer grant, i Aanden,
Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden,
Mat synker Døgnet ned, som vilde hindre,
Og tætforenet seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Ak hun stiger!
Den rosenrødeste blandt alle Piger.
Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer!
Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Og Dagen skylder ham ey Svaret længe,
Det lyder høit fra Field, fra Biergets Gruber,
Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
Føibos Apollon! for din Lov at siunge.
Min Sang skal strømme ud fra Skovens Krone,
Og lyde mod din gyldne Himmel-Throne.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
Det som du gav, det stræber dig imøde!
For atter til sin Middelpunkt at ile,
Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

VENNERS ANKOMST

Søen strammer ud sit Klæde,
Himlen farver Søen blaa.
Klare kyse Bølger smaa
Ganske Blue paa Landet træde;
Breddens Blomsterliv de væde.
Trække sig saa uden Vrag
Atter hen saa sølversmukke
I det stille Hav, og vugge
Mod den klare Sommerdag.

Snekken hist paa Vandet flyder.
Som en Svanes hvide Krop
Puster stolten Seil op;
Langsomt Kiølen Bølgen Bryder.
Hid den sig mod Landet flyder
Med det røde Purpurflag.
Let en Flok Zephirer følger,
Flaget midt i Luften bølger
I den klare Somerdag.

Skynder eder, sagte Vinde!
Skyder Snekken hurtig frem
Giennem Bølgen til sit Hiem,
At jeg ved mit Bryst kan finde
Snart min Ven og Veninde.
Vind! hvi eft du dog saa svag?
Seer di ei, hvor de med Glæde
Vinke med det hvide Klæd

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

I den klare Sommerdag?

Af! hvi kan jeg dog ei svømme
Flux med Støvler og med Frak
Mod den alt for sene Smak
Giennem de krystalne Strømme?
Hulde Venskab! du kan drømme,
Hvor det er en ændstlig Sag,
Længe hist at see de Kiære,
Og ei nær hos dem at være
I den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
Nys de var ved Landet fast;
End de gjøre maae et Kast,
For Zephiren at bedrage.
Ingen Dag er uden Plage;
Det er en for afgjort Sag.
Ålage! siig, hvor kan du nænne
Selv at plage mig i denne
Himmelklare Sommerdag?

Tys! Zephirens røde Kinder
Svulmer op med mere Magt.
Neppe har jeg Ordet sagt.
Før min Ret til Klage svinder.
Nu kan Snekken uden Hinder
Nærme sig med dæmpet Brag.
Snart jeg dem i Favn kan ile;
Da vil først min glæde smile,
Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.
Nu Velkommen da igien
Kiære, længstforønskete Ven!
Længstforønskete, kære Pige!
Nu kan jeg med Sandhed sige,
Trykt i Venskabs G`Favnetag:
Fast er Glæden i sit Sæde;
Thi foruden Venskabs Glæde
Hvae er selv den bedste Dag?

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

AFTEN-SANG.

Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
Naar Solen mat til Hvile gaaer,
Og medens dybt i Bøgelunden
De fromme Nattergale slaer,
At høre Harpens dumpe Klang,
Ved en livsalig Aften-Sang.

O grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, fromme Siel! din snevre Muur.
Indspær dog Fuglen ey saa længe,
I det beklemte Fangebuur!
Lad den i Aftenrødens Guld,
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
Nedsvinder under Skovens Krands,
Da minder den vor Siel om Døden,
Og Evighedens skønne Glands.
Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
Som Bølgen mod sit Rosen-Skier.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Høit bæve lad dens rene Klang.
Og syng, mens disse Straaler vige,
Den sidste, store Aftensang,
Som rørt vi sang for mangan Ven,
Som siunges skal for os igien:

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
See! Tiden meget hurtig gaaer.
Hvor let og snart kan det sig hænde,
At jeg herfra at vandre faaer.
O Gud! gjør da, for Christi Blod,
Min sidste Afskeds-Time god!

Ja dette Purpur, denne Lue,
Ja denne Kierlighedens Glød,
Som blusser dybt i Vestens Bue,
Som minder Støvet om sin Død,
Og Sielen om sin Evighed,
Det er dit Blod, din Kierlighed!

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

O bad mig da i dine Flammer!
Nedgangne Sol! husval min Barm
Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
Mig venligt i din varme Arm!
Og i min Afskeds-Time god
Bestraal mig med dit Purpur-Blod!

TOGET TIL THORSING.

Syng om det hellige Tog, Gudinde! den festlige Lystfart,
Til den tidlige Frugt, de saftigsvulmende Jordbær,
Som, baaret frem i det gyldne Fad, med Sukker beblandet,
Og med den fedeste Melk begydt, husvaled de glade
Rudkiøbings Mænd, og den fremmede Skiald, da sortbarmede Snekke
Bragte dem trygt i sit Skiød, over Havet, til blomstrende Thorsing.

Hvilken Dødelig Aarsag var til den venlige Høitid?
Erikiden paa Thorsing. Fra Vemmenæs ned over Havet
Sendte til Langeland han en Herold, til Rudkiøbings Helte.
Og Herolden besteg sit Skib, den vældige Roerknægt
Greb omkring Aarerne fast, med Brag det sydende Havskum
Bort han slog; som en Aal smutted hen under skummende Bølger
Kiølen; mod Langelands Strand den stod. Da udsprang Herolden
Flux paa Land; med sin Stav af Palmer indflættet og gylden,
Traadde han talende saa, i den talrige Folkeforsamling.

Du Adrasteias Yndling! Asklepios Søn! Og I vakkre
Sønner af Poseidaon! fornemmer mit venlige Budskab:
Erikiden paa Vemmenæs, Hersker af hundrede Snekker,
Byder Eder til Giest, og besværger Jer, samtlig tilhobe,

Hurtig at heise det purpurne Flag, og at pløye den stille
Bølges krusede Ryg, og at gieste det blomstrende Thorsing;
Der har han midt i sin Hal beredt Jer et qvægende Maaltid.
Slige var Talerens Ord; men beskeden han bøied sin gyldne
Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa Torvet
Venligt til Fredens Bud, den hellige Søn af Hermaias.
Men Adrasteias Præst, den sindrige Vestengaardide,
Klædt i det sørgende Flor, ak! hans Hustrue var ny lig til Orkos
Hentet i Charons Baad, over Styx sortbølgende Vande.
Bleg nu sad hun og taus i Aides grusomme Bolig.
Men den herlige Dommer neddæmped sin Sorg; thi Kronion

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Satte ham over et Folk, med Retfærdigheds hellige Vægtskaal,
Derfor tvang han sin Sorg, som en Mand, thi det viseste Øye
Blindes af Taarernes Slør, og Besindighed dræbes af Smerte.
Langsomt traadde han frem, og brød ud i forstandige Tale:

Hil dig Herold! Du Zeus Kronions og Menneskets Budskab!
Kierkomment er mig dit Ord, thi min Siel kræver Venskab og Omgang.
Nylig har Atropos grum afskaaret den skiønneste Traad, som
Sødt til Livet mig bandt. Den forstandige, blomstrende Hustrue
Pryder ey længer min Hal og forskiønner det natlige Leye.
Derfor blandt Venner jeg nu maa søge min Trøst, og et Gienskin
Af den Glæde, som svandt ved den sorte Bestemmelses Villie.
Saa han taled; men vendte sig flux; thi af brændende Taarer
Flød en velgiørende Strøm ved den kierlige Hustrues Erindring.
Men Ørstaiden, Asklepios Søn, som Nestor ærværdig,
Han, som med sindrig velgiørende Kunst af Markernes Urter
Laved den kraftigste Hielp mod Saar og fordærvende Sygdom;
Selv i Raadet han sad; thi mildt fra de venlige Læber
Strømmede Visdommens Ord, og den kloge, besindige Tale
Mildned de vredeste Sind, forhindred usalige Tvedragt,
Stifted Venskab og Lyst til Forlig og Enighed, rundtom;
Han, mod Dommeren vendt, brød flux med bevingede Røst ud:
Adrasteias Søn! Du Forstandige! Dæmp dine Taarer.
Guderne veed jo dog bedst hvad der tiener Prometheus Afkom,
Skiønt, opirret ved ham, vel tit den Olympiske Fader
Sender ydmygende Sorg til hans Æt, og tugtende Smerter.
Voxer ey Glæden selv, som en Blomst, blandt Kummerens Tidsler?
Pluk den da hvor du kan! men lad hver en Enndring om Smerten
Flye, som en ængstlig Drøm, hist giennem Indbildningens Horn-Port.
Slige var Talerens Ord. Da forklarte sig Dommerens Aasyn,
Som naar en dæmrende Skye forlader den natlige Maane,
Og han giensvarede hiin, og brød flux med bevingede Røst ud:
Følger da du os paa Toget, Asklepios Søn, Ørstaide?
Men den sindrige Mand stod længe taus; thi hans Hierte
Overveied med Flid: om han ey skulde Tilbudet afslaae,
Nidkier for sin Pligt, da det altid var voveligt flux at
Drage fra Huus og fra Hiem, hvorhen saa utallige Syge
Tog deres Tilflugt i Nød; eller om han med faderlig Tillid
Skulde Pligten betroe sin Søn, for at prøve hans Klogskab,
Og for ey ved sit Ney at forstyrre Forsamlingens Glæde?
Dette tyktes tilsidst den Tvivlende dog som det Bedste;
Hævede derfor sit Blik og brød flux med bevingede Røst ud:
Vel da! jeg følger. - Men brat den behændige Skipper fra Jorden

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Løfted med senestærk Arm sin Mast, som paa Norriges Felde
Nylig stod som en Gran, og befæsted den hurtig mod Bunden
Fast, i sin skvulpende Baad, mens i Seilet den spøgende Vestvind
Sprætted med klapprende Dask og forhindred ham Masten at reise.
Stærk dog seired hans Arm; nu stod den og trodsede Himlen.
Dernæst det vældige Roer blev udhængt over sin rustne
Jernkrog. (Skylende Vand havde Malmet berøvet sin Blankhed.)
Stærken Roerpind fast nu stak han; men øverst i Masten
Heised han purpurne Flag; saa var Alting klart inden Borde.

Men Poseidaons Sønner besteg med den herlige Dommer
Skibet, og med Asklepios hellige Præst Ørstaiden,
Og med hans Søn, og den fremmede Skiald, som i Sommerbesøg var
Kommen fra Axelstad, (om hans Skulder hang gyldne Barbiton)
Dernæst qvægende Viin, fra Europas sydlige Lande,
Fyldtes paa renlige Kar og blev stillet i Skibet som Ballast.
Men for sin Vogn Demeter befæsted det glubende Forspand
Af sine spraglede Drager, med uhyre Flaggermuus-Vinger;
Bugen svulmede guul af Gift, men Ryggen var knudret,
Spættet med grønt, og med rødt, og med sortindfurede Strimer.
Hvæsende skiød de sig frem. Men høit paa sin gyldene Karm sad
Den guldhaarfagre Møe, med en bugnende, gyngende Kornneeg
Fast i sin snehvide Arm, og en blinkende Segl, af syvfold
Hærdet Staal, hun holdt i sin Haand; men i Haaret var flættet
Blomster og Urter og Ax; som en Vind over Mark over Engbund
Foer hun mod Aiolos Hiem, den himmelblaaøvede Guddom!
Standsed sin gyldne Karm, og brød flux med bevingede Røst ud:
Aiolos! Gudernes Fader og Menneskeslægternes Konge
Gav dig at mildne Bølgen, at svulme den høit med din Stormvind!
Mænd, som mit Hierte har kier, beseile de baltiske Bølger.
Langsomt fra Rudkiøbing Snekken gaaer, mod det blomstrende Thorsing.
Men den trodsige Vind leder Kiølen Sydvest imod Strynøe.
Byd da din Zefyros blidt at henblæse Seilet mod Thorsing
Snorret did, hvor jeg kierlig, i solbare Foraar, af Jorden
Ud har klækket med Flid de tidlige, liflige Frugter,
Som nu de Langelands Mænd venter hist i Hallen paa Thorsing.
Saa var Gudindens Ord. Men høit fra sin takkede Biergaas
Lød, som en Sommervind, hans Røst, den vældige Stormgud:
Demetra! velkommen hid. Hav Tak fordi du saa lifligt
Stundum besøger mit nøgne Field, med dit blomstrende Følge.
Ofte du qvæget mig har, naar vildt giennem Luften jeg henreed,
Standsed du tit min Storm i en Laurbærlund, og formilded
Med din Ambrosiaduft dens Harm, og krydred dens Aande.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Saa var hans Ord. Men med vældig Haand, af Sener indflettet,
Greb han usynlige Snor - og standsed den barske Sydvest-Vind
Men af den hvælvede Hal slap han Zefyros løs fra Bierget;
Følgt af tusind Favoner, i svingende Zirkler og Buer,
Fløy som en Sommerfugl han paa de guldsprængt-purpurne Vinger
Giennem den himmelblaa Luft. Men Gudinden, den hulde Demeter,
Foer paa sin gyldne Karm, som et Stjernesked, op til Olympen.

Disimellem paa Skibet de seilende Mænd ved forstandig
Samtal qvæged det muntre Sind. Men den vældige Gubbe
Nileus, den graa Hansaide, med Ungdoms Kraft, skiønt den hurtig-
Rullende Tid havde bleget hans Lok og forsølvet hans Guldhaar,
Sad ved det knagende Roer, med sit Øie paa Seilene henvendt;
Thi hans fyrige Ungdoms Liv var offret Poseidon.
Smilende nu han sad, og spilled den vrede Sydvestvind
Mangt et Puds. Men med eet steeg han op fra gyldene Bagstavn,
Vinkte med stærken Haand og brød flux med bevingede Røst ud:

Nu, ved Styx! kan det ey vare længe, før hist vi paa Thorsing
Lander, o Venner! thi ey man kan ønske sig skiønnere Medbør,
End den Medbør vi har. Bringer flux fra hvælvede Skibsrums
Viinkrukker hid! at vi f roe kan offre de venlige Guder,
Og selv qvæge vor Aand ved den himmelsk-ambrosiske Nektar.
Saadan talede du, o Nileus, hellige Styrke!
Men fra Rummet blev bragt, i velforvarede Krukker,
Proppet med smidige Kork og besejlet med klæbende Harpix,
Funklende Viin; og en Purpur-Strøm i de skummende Bølger
Ud blev gydt, til Tak, for den venlige Vind over Havet.
Dernæst qvæged de herlige Mænd sig ved Druernes Nektar.
Men den besieled Sanger tog frem sit gyldne Barbiton,
Stemte dets Streng til Klang, og brød flux med bevingede Røst ud.
Først han spøgende qvad om den blussende Gud Dionysos,
Som, for en Kongesøn holdt, de barbariske, røvende Sømænd
Tog, og fængsled med Baand og henslængte paa gyngende Skibsdæk,
Haabende snart ham løskiøbt at faae for en klækkelig Guldsum.
Men af den smilende Gud faldt snart afmægtige Lænker.
End dog de kiendte ham ey, revet hen af besynderlig Blindhed.
See! da giød sig en duftende Strøm af Viin over Skibet;
Langs ad de sneehvide Seil sig henstrakte med flettede Ranker,
Som til en solbar Væg, en druetung, bugnende Viinstok;
Og om den kneisende Mast, over Vimpelen, vandt sig en dunkel
Epheuranke til Himlen; om Aarerne vikled som Tang sig
Vindrueløv, til Skræk for den undrende, studsende Skibsflok.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Men med et græsseligt Blik stod paa kneisende Fordæk en Løve,
Guul som en Brand, men rød som Blod, i det gnistrende Øi'npar,
Rystende vredt sin Man, og slog sig med viftende Hale,
Som med en knudret Tamp, i Siderne, ret for at ægge
Sig til Myrden og Drab. Da blegned Forbryderne; Rædsel
Giennemfoer deres Siel; fra Dækket i sydende Havskum
Styrted de hylende ned; men flux tryllet om til Delphiner
Stumt nu, med krummende Ryg, bevidne de Viingudens Almagt. -
Dernæst da Druernes Magt havde muntret de jublende Siele,
Da der blev Larm og Spøg og Tummult og knapt inden Borde,
Sang han i Skierts, for snildt at betyde Poseidons Sønner
Digterens Hellighed, og den Straf, som de evige Guder
Sender hver dødelig Mand, der fornærmer den hellige Sanger,
Flux om Arion en Qvad, den herlige Skiald fra Methymna;
Hvordan han drog fra Corinths den vældige Drot Periander,
Ned til Italien og til Sikulerlandet, for der at
Fryde det undrende Folk med sin Røst og sin klingende Lyra.
Dernæst, rundt vandret om og forfulgt kun af Tak og Beundring,
Hiem han drog med en samlet Skat; (thi Oldtidens Slægter
Elsked hver ypperlig Skiald og belønned ham gavmildt og gierne.)
Men da nu bort fra Tarent han foer med et Skib til Corinths,
See! da fristedes flux Barbarernes Hierter af Guldørst
Og de forened sig grumt, for den hellige Sanger at styrte
Ned i det sydende Hav, under Bølgen, fra gyngende Skibsdæk.
Men Arion, saasnart han fornam den grumme Beslutning,
Tilbød dem villig sin Skat; thi Apollons elskede Søn ey
Fængsles af Guldets Baand, han foragter den plutiske Vælde.
Men Barbarernes Hierter rørtes ey; de befrygted
At han i Tiden engang skulde røbe den skiendige Gierning;
Gave ham derfor det Valg, enten selv sig at myrde, for hist at
Jordes paa Land, eller flux at styrte sig ned under Bølgen.
Da nu bleg i sin trængende Nød den hellige Sanger
Stod, som en Steenbuk staaer, forfulgt paa den øverste Fieldtind,
Raadvild, om vente den skal det dræbende Skud, eller styrte
Sig med fortvivlet Fart over Afgrunden hen mod en Udkant?
Saadan Sangeren her overveied med Flid i sit Hierte:
Om han med egen Haand skulde støde det blinkende Mordstaal
Ind i sin Barm, eller kiek, ved et Spring fra snablede Forstavn,
Overlade sit Liv i Ombelterens Magt Poseidon.
Dette tyktes tilsidst den Tvivlende dog som det Bedste,
Hævede derfor sit Blik, og brød flux med bevingede Røst ud:
Nu velan da, Barbarer! Forhærdede! Vil dog Kronion
Straffe Jer vist, som sig bør, og hævne den Medfart I viser

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Her en uskyldig Mand. Men da grumt I giver det Valg mig
Enten i Havet at døe, eller døe for det blinkende Mordstaal -
Vælger jeg hiint. Men først dog lad mig fra hvælvede Bagstavn
Synge min Svanesang, at min Siel maa inderligt styrkes
Eengang endnu af den himmelske Lyd, før jeg slynges til Orkos.
Slige var Talerens Ord. Da tillod de den hellige Sanger
Eengang endnu at hæve sin Røst; men grumt deres Øren
Stopped de til med Vox, for ey at bevæges ved Sangen.
Koldt forstokket de stod, utaalmodigt og vented kun Enden.
Men ved den smeltende Lyras Klang de skummende Bølger
Standсед det trodsige Brag, og den vilde Sydostvind standsed,
Og giennem Bølgerne skiød sig en Flok af Tritoner og smekkre
Hamadryader, og selve den sølverbeføddede Thetis
Hævede fiernt mellem Blomster-Siv sin slørede Tinding;
Alle forundret og froe ved den himmelskmelodiske Lyra.
Selve den dybthenflagrende Maage, som svæver ad Havets
Ryg, for at fange sig smaae Insekter og Fisk til sin Føde,
Standсед og lytted og svang sig fra Dybet til kneisende Vimpel,
Satte sig der med Lyst og fornam de smeltende Toner.
Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da nedsprang
Smilende Sangeren kiek i sin Pragt med sit gyldne Barbiton
Høit i Haand mod Olympen rakt. Og fra kiølige Havbund
Skiød en Delphin sig flux, og frelste den hellige Sanger;
Greb ham med smidige Stierte om sin Krop og satte ham stolt saa
Høit paa sin Ryg og bar ham til Land, over rullende Bølger.
Ængstligt Røverne Flugten tog; men Euros og Notos
Galende fnøs, og foer hen, og bestormed med fraadende Vandskum
Dækket brat, og nedsplintred i Qvag den tumlende Skibsmast,
Vristed saa Roret forbittret fra sprukne Kiøl; men i Luften
Trevled de flagrende Seil med forfærdelig Latter, og snurred
Vraget i mudrede Grund, og adsplitted hver Planke paa Dybet.
Greb saa med stormstærk Haand om forhærdede Nakke hver ængstlig
Røver, og dukked ham tre Gange dybt, hvor Haved var dybest,
Kasted ham halvdød saa til sin Straf paa Corinthiske Strandbred.

Saaledes sang for Rudkiøbings Mænd den fremmede Sanger.
Ogsaa qvad han om Jason, der foer med de herlige Helte
Efter det gyldne Skind til Colchis, som her, Argonauten
Liig, de nordiske Mænd, efter purpurne Jordbær paa Thorsing.
Alle med Bifald belønnet hans Qvad. Men flux fra sin Roerbænk
Skipperen foer, og greb den vægtige Stang, som ved Siden
Laae, paa dens Ende med Søm var fæstet en drabelig Jern-Krog;
Løb saa i snablede Forstavn hen og stødte den voldsomt,

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Tørnende fast, blandt de spraglede Steen; thi brat under Thorsings
Blomster-Strandbred Skibet nu løb med den herlige Havbugt.
Men Erikiden paa Stranden stod, og med hiertelig Glæde
Modtog han Rudkiøbings Mænd og de Fremmede, førte dem langsomt
Ind i sin Marmor-Borg, giennem hvælvede Porte, hvor Døren,
Ibenholdtsort, med Elfenbeen indlagt, lettelig svæved
Paa sine Hængsler af Sølv. Men inderst i venlige Borg-Hal,
Høy og hvælvet og stor, stod beredt det qvægende Maaltid.
Og de ambrosiske Jordbær, i aflange, gyldene Skaaler,
Smilte med Purpur-Smiil, til Lyst for den samlede Skare.
Og deres Hænder de løfted mod herligtillavede Maaltid,
Men da til Maden og Drikken var stilt den higende Længsel,
Da forlysted de sig ved Samtaler mellem hverandre,
Indtil den rødmende Sol sank ned under dæmrende Skove.

HIEMFARTEN.

Luna! kierlige Møe! Elskovssyg-sødtblegnende Jomfrue, du
Har du Foibos den stærkblussende Helt afløst paa Himmelen?
Seer du høit fra din Skye ned paa vor Søe, for i din Midnatstund
Huldt at vise vort Skib snorrette Vey, henad din straalende
Sølvbroe, grundet af Vand, kruset af Vind, dækket af Himmelglands?
O hvor bleg paa det blegtsvulmende Seil skuer du veemodsfuld!
Vender venlig de matfunklende Horn ned imod Urterne
Hist, paa Langelands Bred, hyllet i Natskumring og Sommerduft.
Sælsomt afstikker her jordiske Blus, rødt og fast legemligt,
Mod din ætherne Glands, salige natvandrende Pillegrim!
Thi den grusomme Mand hidlokker her med sine Natteblus
Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb, til sin Fordærvelse.
Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land, fristende Lygtemænd,
Mens du salig og frie smiler din maisværmende Kierlighed!
Lokker smægtende Møe ud til den sødtqviddrende Bøgelund,
Hvor chrystalklare Bæk, kiølig og mild, den utaalmodige
Beiler lokker, at see, som i et Speil, Luna din Venlighed!
Men hvad smelter saa huldt, yndigt med Sang-Chor, i dit Ætherlys?
Skynd dig! Skynd dig, o svagtblæsende Vind! Skynd dig og bring os did,
Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pigeflok,
Krandst med May, plukket hist, paa den af Smaa-Vover ombølgede
Øe, hvor bøgende Køer nylig har ydt qvægende Sundheds-Saft.
Seer du Karret, med Korn-Blomster omhængt? Skynd dig og bring os did!
At med Pigernes natjublende Chor fro vi kan følges til
Nære, dæmrende Strand, giennem det lyskrusede Bølgeskiær.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

KATASTROPHE.

Saaledes nu i vexlet Sommerlyst
Den hulde Egn fast i sit Skiød mig favned.
Med Venskab og Naturen ved mit Bryst
I glade Øieblik jeg Intet savned.

Vel mangled nogle Kiere! Men min Trøst
Var den, at ingen Frastand slukker Navnet,
Som sanddrue Ømhed skrev i kierlig Barm;
At snart de hviled atter i min Arm.

Nu vilde vi forlade dette Sted,
Det kiere Langeland! med sine Skove;
Hvor Venskab overalt og Giestfriehed
Modtog os venligt fra den salte Vove;
Hvor Oxen trækker stærk, med sene Fied,
Igiennem f eden Jord de dybe Plove;
Hvor Haren og Kaninen hyppigt leger
I maaneklare Nat om Skovens Eger.

Den skønne Øe! der som en smekker Green,
Brudt af den store, danske Rosenhække,
I Vandet ligger fastnet ved en Steen,
Mens idel Knopper Løvet rundt bedække.
I friske Bølge, altid klar og reen,
Kan Intet Blomsterkraftens Yttring svække,
Og tusind Vinger did sig froe bevæge,
For sig i søden Duft at vederqvæge.

Til Østen stod nu Vandringsmandens Hu,
Til Østen hen, til Landet over Søen,
Hvor skøn jomfruelig i stille Blu,
Naar først vi flux var rullet over Øen,
I sortblaa Silke svøbt, som Bølgen nu,
Stod Øiets Glæde, Danmarks Stolthed:Møen!
Som blotter stolt, til glade Søemands Lyst,
Sit høye, fulde, kridnehvide Bryst.

Alt Vognen forspændt stod for os at drage
Hen til den østlige, tangklædte Strand.
Da kom det Sørgebud: Om tvende Dage
Din Ven forlade maa sit Fædreland.
Hvis uden hans Farvel du ey vil klage,

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Da iil, da stræb, da skynd dig strax paa Stand,
Da kan det lykkes dig ham end at favne,
Før du ham skal - maaskee for evig - savne!
Og knap var Brevet læst, før til de Kiere
Der flux blev sagt et smerteligt Farvel.
Unødigt vilde Bølgen bort os bære.
Den skiønne Thorsings Øe blev sagt Farvel.
Og over Sundet, giennem Fyen, til Ære
For Venskab, fløi vi hen i klaren Qvel.
Og Hornet lød i Nyborgs stille Gade,
Før Solen siunken var bag Havets Flade.

Da kunde vi ey længer hurtigt ile,
Thi der var ingen Vey og ingen Jord.
Vemodig saae vi hisset Sielland smile,
Ey mindste Vindpust kruste bredden Fiord.
Vi maatte hvile der. O hvilken Hvile!
Da hørte dunkle Nat vort Kummers Ord:
Hvad hialp os nu den snelle Flugt paa Land?
Barbariske Neptunus! Grumme Strand!

Og aarle var det ligenær. Med Kummer
Besteeg vi Dækket paa den stille Smak.
De trætte Bølger dyssedes i Slummer,
Den hele Søe var speileklar og flak.
Hør! Klokken hist alt Ti fra Taarnet brummer!
Og Søen fures kun hvor Kiølen stak!
Nu staaer den plat, den sig ey meer bevæger
I slappe Seil kun Sommerfuglen leger!

I tretten Timer nødtes vi at flakke,
Paa den phlegmatiskdumre, døde Søe.
Hist saae vi Siellands grønne Blomsterbakke.
Den smilte til os, som en elsket Møe.
Men kold og livløs stod den træge Smakke.
Vor Fod betraadde først den kiere Øe
Da Dag var endt. Den Dag der var den sidste,
Som skulde Vennen af vor Arm udvriste.

Det Midnat var; den blanke Stjerneskaer
Fra Himlen smilte from Vemodighed.
Den hele Nat vi rask af sted vil fare!
Imorgen først han gaaer til Skibet ned.

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

See Nattens Stierner! hvor de blinke klare.
De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
Vil ey, som Havet, grum vor Fart forhindre.
Af sted! mens disse blanke Stierner tindre.

Da Morfeus kom, den blege Dødens Broder,
Og løste grumt Neptunus af; han gik
Fra Nattens Favn, den sørgelige Moder,
Og rørte med sin Stængel ved vort Blik.
Da sortned uformærkt de lyse Kloder
For Øiet, hvorved Sielen Styrke fik.
Den frie Siel i Støvets Fængselsmuur,
Blev lænket af den mødige Natur.

I næste By vi nødtes til at hvile,
Naturen fordred kold sin strænge Ret.
Vi kunde længer ey i Natten ile,
Vor Aand var døsig, som vort Legem træt.
To Timer blunded vi. Nu aatte Mile
Tilbage stod, og det var Fire Slet.
Og naar den grumme Viser stod paaNi
Var alt vort Haab og al vor Trøst forbi.

Da straalte Foibos over Mark og Enge,
Og Haabet straaled i mit Hierte ned.
Jeg hørte tydeligt hans Harpestrænge,
Det forekom mig som han sang: Hvo veed
Om just I skilles ad saa meget længe?
Hvad mægter Tid og Rum paa Kierlighed?
Den samme Vind, som tvang dig nys til Klage,
Har maaskee venlig holdt din Ven tilbage.

Da hæved atter sig med Kraft mit Bryst,
Selv Tvivl ey turde meer sig did indsmugle.
Forstummet var Mismodighedens Røst,
Der skreg i Mørket fælt, som Nattens Ugle.
Kun Haabet i mit Hierte sang med Lyst,
Som høit i Morgenrøden Skovens Fugle.
Varm tørred Solen Taaren paa min Kind,
Og Vognen rulled rask i Ringsted ind.

Og medens for de lette Hiul blev spændt
Udhvilet Muskelkraft og frodig Vælde,

Oehlenschläger Poetiske skrifter 1860

Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
Til Oldtids-Kirken, hellig i sin Ælde.
Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
Og inderligt jeg maatte Taarer fælde,
Da i det gamle Chor jeg traadde ind,
I klaren Søndags røde Morgenskin.

Thi høit i Solen paa den hvide Muur
De gamle Skioldemærker barnligt smilte.
Derude blomstred nu en frisk Natur,
Her Oldtids gamle, visne Blomster hvilte.
Den klare, gyldne Straale, reen og puur,
Igiennem Vindvet hen for Altret ilte,
Og spilled paa den sorte Marmorsteen,
Som giemmer Waldemars dybtsiunkne Been.

Men ned i Østen, paa Knud Lavards Grav,
Jeg sank og bad til Gud med hellig Varme:
Du, som en sielden Ven mit Hierte gav,
O! riv ham ikke ud af Danmarks Arme,
Lad ham ey pløie før det kolde Hav,
Bortrevet grumt og brat ved Skiebnens Harme,
Før jeg har favnet ham, algode Gud!
Styrk du min Bøn til Himlen, Sankte Knud!

Jeg lover dig til Giengield, at jeg vil
Engang dit ædle Liv til Skue stille
For Verdens Øie, i et barnligt Spil,
Hvorved den Frommes Taare dog skal trille,
Hvis du bevæger Himlen venligt til
At holde seiludspændte Fartøy stille,
Til jeg for sidste Gang, med Venskabs Lyst,
Har trykket Henrik Steffens til mit Bryst!

Og see! den fromme Helgen hørte mig.
Thi med fornyet Haab og Trøst jeg reiste.
Og snart, min Axelstad! jeg skued dig,
Fiernt dine høie, stolte Taarne kneiste.
Jeg Søen saae, den hvilte blidelig,
I stillen Luft slet ingen Vimpel kneiste.
Til vandte Dør jeg foer, og aabned den -
Og skialv - og saae - og fandt endnu min Ven.

Oehlenschläger Poetiske Skrifter 1860

Og hermed er min Reise nu forbi.
Min Siel er fuld, min Haand kan intet male.
Jeg veed at varig Fryd og Harmonie
Ey søges maae i Jordens dunkle Dale.
Den matte Harpes duse Melodie
Kan ey mit eget tunge Bryst husvale.
Hvad skal da Flere med den tause Kummer?
Camoenen tier, Harpens Lyd forstummer.